

Lupul bătrân

Alecu Donici

Un fabulist al nostru ne-au povestit c-odată
Se rânduise-n țară un lup nazâr pe oi,
Dar cum ocârmuise, el încă nu ne-arată;
Și ce isprăvi făcuse, ne lasă-a ghici noi.

Așadar cercetarăm
Și ne încredințarăm

Că turma-ncredințată acestui nazâr mare,
Prădată, ovilită,
Călcată, spârcuită,

Dup-o osândă lungă abia avu scăpare.
Luat fiind în durăt, de-o laie de cotei,
C-urechile plioștite, cu coada între vine,
Nazârul lup cu fuga se duse-n țări străine,

Abia scăpând de ei!
Acum iar de-odată un vuiet se stârnește,
Că după atâta vreme bătrânul lup dorește
Să vie iar în țară, unde-i făgăduise
Cârlanii să-l aleagă nazâr împărătesc.
Se vede că Nazârul trecutul a uitat,
Nu știe că coteii ce-atunci l-au alungat

Acum sunt dulăi
Și nu i-ar ședeă bine

La bătrânețe tocmai, să pață vro rușine!